

alene modificeres af den foreslåede bestemmelse i § 10.

For hovedstadsrådets vedkommende har hovedstadsregionplanlovens § 11, stk. 2, henlagt en egentlig godkendelsesbeføjelse til hovedstadsrådet fra det tidspunkt, hvor en regionplan er godkendt. I lovforslaget om ændringer af en række love som følge af lovforslaget om kommuneplanlægning foreslås denne bestemmelse ophævet, således at de i nærværende lovforslag foreslåede bestemmelser bliver gældende for hele landet.

Til § 10.

Da det ikke kan udelukkes, at særlige landsplanmæssige hensyn eller andre forhold undtagelsesvis kan gøre det påkrævet, at miljøministeren inddrages mere aktivt i en kommunes dispositionsplanlægning foreslås der — ligesom i § 7, stk. 2, i det oprindelige lovforslag — tillagt miljøministeren beføjelse til at beslutte, at det pågældende dispositionsplanforslag skal formelt godkendes af ministeren, således at det ikke er tilstrækkeligt med kommunalbestyrelsens endelige vedtagelse af planen. Ministerens godkendelse af planen vil i givet fald ikke være begrænset til kun at angå de forhold, der indgår i amtsrådets/hovedstadsrådets vurdering i henhold til § 8, stk. 1.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer til det oprindelige lovforslags § 7, stk. 3 og 4.

Til § 12.

De foreslåede bestemmelser i § 12 svarer til princippet i hovedstadsregionplanlovens § 11, stk. 4, der foreslås ophævet, således at reglerne vil være ens for hele landet.

Lignende bestemmelser findes i gældende byplanlovs § 1, stk. 7.

I forhold til det oprindelige lovforslags § 8 er fristen for udarbejdelse af et dispositionsplanforslag ændret fra 3 til 2 år efter en regionplans godkendelse helt eller delvis. En frist på 2 år findes tilstrækkelig, idet kommunerne allerede under de sidste faser af regionplanarbejdet kan påbegynde forberedelsen af den samlede dispositionsplan.

Såfremt kommunen i forvejen omfattes af en eller flere deldispositionsplaner, vil planlægningsarbejdet dels bestå i en revision af disse planer og dels i deres indpasning i en samlet hovedstruktur for kommunen, jfr. § 3, stk. 2.

Til § 13.

Bestemmelsen fastlægger den bindende virkning for kommunalbestyrelsen af en endeligt vedtaget

eller godkendt dispositionsplan. Med en enkelt ændring svarer bestemmelsen til § 9 i det oprindelige lovforslag. Retsvirkningerne af en dispositionsplan er i øvrigt fastlagt i lovforslagets § 19, stk. 1, (normgivende for lokalplaners indhold), § 28 (den decentraliserende virkning vedrørende lokalplanlægningen) og § 59, stk. 1 (ophævelse af de byplanmæssige bestemmelser i bygningsvedtægterne m.v.).

Ligesom det har været tilfældet ved de hidtidige dispositionsplaner, foreslås der ikke tillagt de nye dispositionsplaner direkte retsvirkninger i relation til borgerne.

For at en godkendt dispositionsplan efterhånden kan virkeliggøres, er det nødvendigt, at planen ikke gennemhulles ved dispositioner i strid med planens målsætning. Sådanne dispositioner, der måske ud fra en mere begrænset synsvinkel kan forekomme rimelige og forsvarlige, vil kunne skabe usikkerhed for andre myndigheders dispositioner, ligesom noget sådant ville betyde en tilsidesættelse af formålet med offentlighedens medvirken og amtsrådets/hovedstadsrådets beføjelser efter § 8 eller eventuelt miljøministerens godkendelse efter § 10. Det er derfor foreslået i stk. 1, at kommunalbestyrelsen skal virke for dispositionsplanens gennemførelse, og i stk. 2, at kommunalbestyrelsens anlægsvirksomhed ikke må være i strid med dispositionsplanen. Den førstnævnte bestemmelse tilsigter bl. a. at gøre det muligt for kommunalbestyrelsen at anvende skønmæssige beføjelser i henhold til lovgivningen med henblik på dispositionsplanens virkeliggørelse.

Der er i forhold til det oprindelige lovforslag foretaget den ændring i stk. 2, at ordet „planlægningsvirksomhed“ er slettet. Begrundelsen herfor er, at kommunalbestyrelsens „planlægningsvirksomhed“ ikke generelt kan gøres afhængig af, at den er overensstemmende med dispositionsplanen. Et forslag til ændring af en eksisterende dispositionsplan må nødvendigvis mangle denne overensstemmelse. Det følger i øvrigt af lovforslagets § 19, stk. 1, at den supplerende planlægning i lokalplaner ikke må være i strid med dispositionsplanen.

Til § 14.

Bestemmelsen svarer ved enkelte ændringer til § 10 i det oprindelige lovforslag.

Dispositionsplanlægningen bør være en løbende proces, der ikke afsluttes med kommunalbestyrelsens endelige vedtagelse eller miljøministerens godkendelse af en dispositionsplan. Da det i forbindelse med det hidtidige dispositionsplanarbejde er forekommet, at planlægningsarbejdet i en kommune er gået i stå efter godkendelsen af en dispositionsplan for kommunen, foreslås indført bestemmelsen i *stk.*